

Bibel OCH BEKÄNNELSE

NR 3 2015 – ÅRGÅNG 29. FINLANDSUPPLAGA ÅRGÅNG I

© GALLERI SELA - MARIANNE MORTENSEN

Då drog de upp båtarna på land, lämnade allt och följde honom. Luk 5:11.

BIBEL OCH BEKÄNNELSE

Tidning för Lutherska Bekännelsekyrkan i Sverige och S:t Johannes evangelisk-lutherska församling, Finland. Utkommer med 5 nummer om året. Tidningen utkommer i två delvis olika upplagor.

Redaktion: Ingvar Adriansson (red.), Birgitta Erlandsson, Øyvind Edvardsen, Gunilla Hedkvist, Ingela Lindmark Edvardsen.

Layout: Kjell Petter Bakken

Redaktionsråd för Finlandsupplagan: Hans Ahlskog, Øyvind Edvardsen, Ola Österbacka.

Redaktionssekreterare och expedition: Ola Österbacka, Skolhusgatan 11 A 9, 65100 Vasa; tfn +358 50 339 6383. E-post till red.rådets medlemmar: fornamn.efternamn@sanktjohannes.info.

Internet: <http://sanktjohannes.info>

Tidningen sänds till alla som meddelat intresse. **Frivillig prenumerationsavgift** kan betalas till IBAN: FI18 3131 1000 2060 07; BIC: HANDFIHH. Uppge namn och adress för tidningsmottagaren.

S:t Johannes evangelisk-lutherska församling

Vi tror att Gud har skänkt hela världen glädjebudskapet om den försoning som skett i Kristus. Vi tror att Jesus Kristus till sin natur är sann Gud, att han har blivit människa för vår skull, levtt ett syndfritt liv, lidit och dött i vårt ställe och uppstått från de döda.

Genom tron tar vi emot denna försoning, får förlåtelse för våra synder och har löfte om evigt liv tillsammans med Gud. Syftet med vår församlings existens är att föra vidare detta glädjebudskap, och att samlas kring predikan, dop och nattvard för att växa i den tro vi fått av Gud.

Vår tro har en enda grundval, nämligen det Ord som Gud har gett oss i Gamla och Nya testamentets heliga skrifter. Det är Gud själv som har inspirerat de mänskliga författarna till Bibelns 66 böcker, och därför ska dessa skrifter inte förstås som mänskliga produkter utan som Guds eget ord. Bibelns ord är den enda normen för sann kristen lära.

Vi bekänner oss till de lutherska bekännelseskrifterna samlade i Konkordieboken från år 1580, eftersom vi funnit att de helt överensstämmer med vår församlings enda grundval: Bibeln.

Vår tro är inte ny, utan har funnits i alla tider, där människor har tagit till sig Guds ord och rättat sig efter det. Eftersom vi har förstått att vi är stora syndare inför Gud behöver vi Guds ords rena och klara undervisning, där förlåtelse och upprättelse skänks åt oss genom förkunnelsen av Jesu försoningsverk.

Vi delar tro och kyrkogemenskap med KELK, den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensen, som består av mer än 20 kyrkor runtom i världen. Tillsammans är vi omkring en halv miljon kristna i denna internationella gemenskap, och det är vår önskan att allt fler ska dela vår gemenskap, där Frälsaren Jesus och syndernas förlåtelse alltid står i centrum.

Från redaktionen

För några veckor sedan samlades ett fyrtiotal representanter från ett tiotal europeiska länder till KELK:s Europa-konferens i Alvesta, Sverige. (Läs om KELK på sidorna 12–14.) Temat var den sjunde bönen i Fader vår: ”Fräls oss ifrån ondo”.

Vad är detta ondo, som vi ber vår Far frälsa oss från?

Ett av de svar som gavs under de goda föredragen och diskussionerna var att djävulen förvränger sanningen, så att det onda framställs som något gott, och det goda presenteras som något ont.

Det här har vi sett i många varianter under senare år. Ett tydligt exempel är förhållandet till det sjätte budet. Det som Gud förkastar som synd presenteras som naturligt och riktigt, medan Guds goda ordning med äktenskapet mellan man och kvinna framställs så att den strider mot jämlikheten och därmed blir något ont.

Bredvid varandra på konferensen satt en rad pastorer från de tidigare kommunistiska länderna. Där fanns en pastor från Ukraina och två från Ryssland. Dessa länder är nu i konflikt med varandra, och frågan är om man inte ska tala om krig. Åtminstone i fråga om propaganda råder fullt krig. Vad är sanning? Det är inte lätt att veta, varken för en utomstående betraktare eller för dem som utsätts för den nationella propagandaverksamheten.

Då är det befriande att se hur Sanningen, Guds ords sanning, förenar kristna från olika fronter. Gemensamt vill vi strida för denna sanning, oberoende av hur olika våra samhällen ser på den. Både i öst och väst bekämpas sanningen. Här i väst har Guds ord mist sin traditionella auktoritet. Idealen som formuleras med termerna jämlikhet och demokrati innebär att man förkastar den vördnad för Gud som våra fäder hade. I öster upplever man västländernas strävan som en demoralisering som man flyr bort ifrån.

Den tyska frikyrkans representanter kommer från det gamla Östtyskland, DDR. De anser att järnridån var Guds sätt att beskydda lutherna i DDR från den bibelkritik som blivit den västliga kristendomens förfall. Murarna mellan folken, vilka vi uppfattar som något ont, kunde användas av Gud för att bevara Ordet rent och klart i Luthers hemland.

Det finns en klarare uppfattning om äktenskapets betydelse österut än det finns västerut. Det som vi kallar frihet och demokrati inrymmer ofta en farlig påverkan med en smygande förvrängning av sanningen.

Jesus sade: ”Om ni förblir i mitt ord är ni verkligen mina lärjungar. Ni ska lära känna sanningen, och sanningen ska göra er fria.” (Joh 8:31–32)

Ola Österbacka

Känner du dig förlåten?

”Känner du dig förlåten?” Den frågan fick Martin Luther en gång. Och han svarade: ”Nej. Jag känner mig inte förlåten. Men jag vet att jag är förlåten. För Gud har sagt det.”

Om jag har syndat mot min medmänniska och ber honom om förlåtelse, hur kan jag veta om han förlåter mig? Förlåtelsen finns ju i min medmänniskas hjärta – han håller inte längre det som jag har gjort mot honom emot mig.

Jag vet att han förlåter mig när han *säger* att han förlåter mig. Och då kan jag veta att jag är förlåten, även om jag fortfarande känner ett styng i samvetet när jag tänker på vad jag har gjort.

Säkert var det så för lärjungarna. Jesus hade utvalt dem och kallat dem till sig, trots att de flesta av dem var helt enkla människor, vissa till och med föraktade av andra mer socialt välanpassade personer. Jesus ville ha dem hos sig. Han hade haft tålmod med deras svagheter och synder. Petrus hade till och med tänkt att Jesus var så god och helig, att Han omöjligt ville ha med Petrus att göra. ”Gå bort ifrån mig, Herre! Jag är en syndig människa”, hade han sagt till Jesus (Luk 5:8). Men Jesus kände redan Petrus. Han hade svarat: ”Var inte rädd.” Så hade Han behandlat dem alla. Och de hade älskat Honom så att de var beredda att följa Jesus både i fängelse och i döden. Det hade de lovat Honom.

Men de hade svikit Jesus. De hade alla övergett Honom och flytt. Petrus hade förnekat Honom. Ändå kunde de veta att de var förlåtna. Jesus stod mitt ibland dem och berättade det för dem. Nu stod allt väl till mellan dem och Gud. Han visade dem sina händer

St: Tomas tvivel. Målning av Caravaggio, 1601.

och sin sida, som påminde om att Han för bara två dagar sedan hade hängt på korset och burit Guds förbannelse. Nu var korslidandet över. Han hade begravts och uppstått. Han står mitt ibland dem och hälsar dem med ”Frid”.

Jesus försäkrar sina lärjungar, som nyss varit så rädda, att Han verkligen har uppstått. Han förvisar dem om att de har frid med Gud. Han sänder dem med samma budskap ut i världen och styrker dem med den Helige Ande.

”Jesus sade än en gång till dem: ’Frid vare med er. Som Fadern har sänt mig sänder jag er.’ Sedan andades han på dem och sade: ’Ta emot den helige Ande!’”

Det var nu söndag kväll. Lär-

jungarna var samlade bakom låsta dörrar. Det var bara två dagar sen de på avstånd kunnat se Jesus dra sitt sista andetag på korset. Den döde Jesus hade lagts i en grav. Så hade lördagen, sabbaten, passerat i stillhet.

Söndag morgon hade kommit och några av kvinnorna hade gått till Jesu grav. När de väl var framme upptäckte de att stenen som varit för ingången var bortrullad och att graven var tom. Också Petrus och Johannes hade sett den tomma graven.

På söndag kväll var lärjungarna samlade och de samtalade om vad som hade hänt, bakom låsta dörrar, för de var rädda. Och så händer det oväntade.

Jesus står där mitt ibland dem och hälsar dem: ”Frid vare med er.” Han visar dem sin sida och sina händer. Det är verkligen Han. Han som för två dagar sedan togs ner från korset, död – Han har uppstått. Lukas berättar: ”När de i sin glädje och förundran fortfarande inte kunde tro, frågade han dem: ’Har ni något ätbart här?’ Då räckte de honom en bit stekt fisk, och han tog den och åt inför deras ögon.” (Luk 24:41-43)

Den första de berättar för är Thomas, en av Jesu lärjungar som inte hade varit där när Jesus visade sig för dem. ”Vi har sett Herren.” I detta ligger så mycket. Allt som Jesus sa till oss är sant. Han är verkligen Messias, Guds Son. Han

dog, inte som ett misslyckande, utan för våra synder. Och Han har uppstått. Han kom och sökte upp oss och sände ut oss.

Men Thomas hade inte trott. Kanske hade han redan tidigare tagit avstånd från det kvinnorna berättade. Han hade ju inte varit med dem på kvällen när de samtalade om detta. Och nu fortsätter han på samma spår, istället för att tänka om. Han begär att få se hålen i händerna och sticka fingret i dem och även i Jesu sida, där lanssen hade gått in.

Kanske lärjungarna själva hade berättat för Thomas om hur Jesus visat dem sina händer och sin sida. På så sätt hade Han försäkrat dem om att det var Han, om att Han var uppstånden igen. Men Thomas begär att själv få se och själv få känna. Det är en sak att inte tro allt man hör. Men Thomas visste tillräckligt för att kunna förstå att också detta var sant.

Nästa söndag var de alla samlade, även Thomas. Dörrarna var låsta.

Nu är det som om Jesus bekräftar hur viktigt det är att vår kristna tro är baserad på historiska händelser. Det grundas inte i vad som händer här och nu, utan grundas i vad som hände för 2000 år sedan. När Jesus hängde på korset och bar Guds vrede över världens synd – då

förlät Gud oss våra synder. Därför har Jesus Kristus uppstått.

Det var hela människan som stod under Guds dom. Både kropp och själ. Det var detta straff Jesus, Guds Son, bar på korset. Hans kropp var uppspikad, Hans själ i svår nöd. Och när hela straffet var betalt, så dog Han. Och det är hela Kristus, kropp och själ, som återvänder från de döda. Något mindre är inte möjligt. Hela världens synd är sonad. De sårmärken som Jesus har visat sina lärjungar visar inte bara att Han en gång har lidit, utan också att Han som förr har lidit under Guds vrede nu inte längre står under Guds vrede. Hålen i händerna och i sidan påminner om att det är över och fullbordat, att Gud tagit emot Kristi offer.

Nu står Jesus hos dem igen. Dörrarna är låsta. ”Frid vare med er.” Thomas hör hälsningen tillsammans med de andra som redan tror. Nu vänder sig Jesus direkt till Thomas: ”Kom med ditt finger och se mina händer, kom med din hand och stick den i min sida.”

Jesus är så mån om Thomas, att Han talar direkt till just honom om det som Thomas själv menade saknades för att han skulle kunna tro. Nu kan Thomas också säga: ”Jag har sett Herren.” Thomas själv ska gå ut med detta budskap. *Han* hade också sett Herren. Han hade

fått höra sina egna ord och hade själv fått känna på Jesu händer, att hålen verkligen var där och i sidan där lanssen hade stuckits. Och Jesus hade tillagt: ”Och tvivla inte utan tro!”

Ja, nu trodde även Thomas. Nu visste han att Jesus, med kropp och själ, hade lämnat graven. Nu skulle evangelium ut i världen.

Lärjungarna kunde sedan själva återkalla bilden i sina minnen, hur de hade varit samlade och varit rädda och så stod Jesus mitt ibland dem – trots låsta dörrar – hur Han visade dem sin sida och sina händer. Hur Han hälsat dem med ”Frid”. Ja, Jesus lever verkligen. Världens synd är sonad. Det som vi har gjort mot Gud, det håller Han inte längre emot oss.

Men i världen möter detta budskap ofta motstånd. Man skjuter bort evangelium, med hänvisning till att man själv inte ser.

Och kan inte även vi kristna glömma bort oss? Även vi kan ha svårt att tro, om vi inte känner eller upplever. ”Saliga är de som inte har sett men ändå tror.”

Känner vi oss förlättna? Vi *vet* att vi är förlättna. Gud själv har sagt det. Jesus säger därför också till oss idag: ”Tvivla inte, utan tro!”

Amen.

Om det här numret

Finlandsupplagan av Bibel och Bekännelse avviker från LBK:s upplaga. Denna innehåller även en predikan som LBK:s kyrkostyrelses ordförande Ingvar Adriansson höll vid Anders Nissens prästvigning och verksamhetsinformation. LBK:s pdf-utgåva kan läsas på www.bekannelse.se (menyn Verksamhet) sedan den lagts ut.

Vi har för vår del lagt in ett utvidgat referat från KELK:s Europa-möte 5–7.6. Dessutom finns en del information om S:t Johannes evangelisk-lutherska församlings verksamhet.

Kan bara vuxna döpas?

Samtal om dopet undviks numera ofta. Det verkar som om man har gett upp när det gäller att bli enig om vad Bibeln lär om dopet. Är verkligen Bibeln inte tillräckligt klar? Jag ska försöka sammanfatta vad Bibeln tydligt lär om människans situation utan Kristus och vad det innebär att tro på Kristus och bli döpt.

Låt mig börja med det jag tror är lättast att enas om för att sedan komma till det som kanske är främmande för många:

1. Utan Kristi rättfärdighet, som vi erbjuds att ta emot gratis som en fri och oförtjänt gåva, kan vi inte bestå inför Guds domstol och komma till himlen. Bara de som tror på Jesus Kristus är Guds barn och iklädda Kristus. De kommer inte i sina egna av synd fläckade kläder (Jes. 64:6) utan klädda i Kristi rättfärdighet. "Så finns nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus" (Rom. 8:1). "Utan tro är det omöjligt att behaga Gud" (Hebr. 11:6). "Den som tror på Sonen har evigt liv. Den som inte lyder Sonen ska inte se livet, utan Guds vrede blir kvar över honom" (Joh. 3:36). "Ingen kommer till Fadern utom genom mig" (Joh. 14:6).

2. Utan tron på Kristus är vi alltså enligt Joh. 3:36 kvar under Guds vrede. Varför? Därför att endast Kristi rättfärdighet täcker över vår synd som väcker Guds vrede. Paulus skriver om sig själv och alla troende: "Av naturen var vi vredens barn, vi liksom de andra" (Ef. 2:3). Endast tack vare Kristi ställföreträdande gottgörelse har vi syndernas förlåtelse. Kommer vi inför Fadern i vårt eget namn, kommer vi därmed utan Kristi rättfärdighet. Då får vi själva bära konsekvenserna av vår synd: Guds vrede och den eviga fördömsen. "Syndens lön är döden", dvs. skilsmässa från Gud, "men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre" (Rom. 6:23). Endast otron, dvs. avvisandet av Guds gåva, fördömer: "Den som tror på honom blir inte dömd, men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn" (Joh. 3:18).

3. "Alla har syndat" och saknar härligheten från Gud" (Rom. 3:23). "Se, i synd är jag född, och i synd blev jag till i min moders liv" (Ps. 51:7). "Kan det komma en ren från en oren? Nej, *inte en enda!*" (Job 14:4). Därför blev Guds evige Son en sann människa genom ett under för att bli vår ställföreträdare och frälsa oss. Jesus blev till i

Marias liv genom den helige Ande (Matt. 1:20) och är den enda människa, av kvinna född, som till sin natur är helig, ren, syndfri (Luk. 1:35). *Alla vi andra är födda med synd*. Inte en enda av oss är i sig själv syndfri, helig och ren. Utan gudamänniskan Jesus är vi alla förlorade. Därför fick han namnet Jesus som betyder Frälsare: "Du ska ge honom namnet Jesus, för han ska frälsa sitt folk från deras synder" (Matt. 1:21). Jesus är "Guds lamm som tar bort världens synd" (Joh. 1:29, 36). "Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv" (2 Kor. 5:19). "Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens" (1 Joh. 2:2). Gud "vill att alla människor ska bli frälsta och komma till insikt om sanningen" (1 Tim. 2:4). "Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv" (Joh. 3:16).

4. Varför kan ingen komma till Fadern utom genom Jesus Kristus (Joh. 14:6)? Därför att "alla har syndat och saknar härligheten från Gud" (Rom. 3:23). Alltifrån Adams och Evas syndafall har *alla* människor förlorat "härligheten från Gud": "sann rättfärdighet och

helighet” (Ef. 4:24). Lägg märke till hur ordet ”alla” upprepas gång på gång: ”Genom en enda människa kom synden in i världen och genom synden döden, och så kom döden över *alla* människor, eftersom *alla* hade syndat” (Rom. 5:12). ”En endas fall ledde till fördömelse för *alla* människor” (Rom. 5:18). Alla, både barn och vuxna, behöver alltså bli iklädda Kristi rättfärdighet och helighet, dvs. bli födda på nytt. ”*Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike*”, bedyrar Jesus (Joh. 3:3).

5. De som tror på Kristus har blivit födda på nytt, skriver Petrus: ”Ni är ju *födda på nytt*, inte av en förgänglig säd, utan genom en oförgänglig, genom Guds levande ord som består” (1 Petr. 1:23). Det är det glada budskapet om Kristus som har förmåga att uppväcka andligt döda till andligt liv. ”Också er har Gud gjort levande, ni som var döda genom era överträdelser och synder” (Ef. 2:1). ”Gud som är rik på barmhärtighet har älskat oss med så stor kärlek, också när vi ännu var döda genom våra överträdelser, att *han har gjort oss levande tillsammans med Kristus*. Av nåd är ni frälsta. Ja, *han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus... Av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det*, inte på grund av gärningar, för att ingen ska berömma sig” (Ef. 2:5-9).

6. Det livgivande och frälsande evangeliet föder på nytt inte bara genom bibelläsning och biblisk förkunnelse. Det kommer enligt Guds ord oss till del och ger liv också genom dopet som är ”ett bad till ny födelse”. ”Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike” (Joh. 3:5). Dopets vatten är nämligen enligt Guds ord inte bara vatten utan ett vatten som är förenat med frälsningens ord och brukat på Guds

befallning. Det är den helige Ande som föder på nytt genom evangeliets ord. Detta frälsande ord får vi del av i den heliga Skrift och det är förenat med dopets vatten. Paulus skriver om Kristi församling att Kristus ”har renat den *med vattnets bad, i kraft av ordet*” (Ef. 5:26). ”När Guds, vår Frälsares, godhet och kärlek till människorna uppenbarades, frälste han oss, inte för rättfärdiga gärningar som vi hade gjort, utan på grund av sin barmhärtighet. *Han frälste oss genom ett bad till ny födelse och förnyelse i den helige Ande* (Tit. 3:4-5). Dopets vatten renar oss alltså *i kraft av ordet*, föder oss på nytt och förnyar oss i den helige Ande. Också Petrus betonar att dopet ”frälser” (1 Petr. 3:21).

7. Kan då ett barn födas på nytt?

Det är ju bara genom evangelium som Gud den helige Ande föder oss syndare på nytt och upptänder tro. Till människor som kan läsa evangeliet om Jesus Kristus och lyssna till förkunnelsen av evangeliet kan tron upptändas genom bibelläsning, bibelstudier och biblisk förkunnelse. Men de små då? Jesus säger ju att Guds rike är till också för dem, ja än mer: ”*Den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in*” (Mark. 10:15). Lägg märke till att det inte står: ”Sådana tillhör Guds rike” utan: ”Guds rike tillhör sådana.” Ingen tillhör Guds rike genom den första födelsen! Det har vi redan sett ovan i punkterna 2-4. Guds rike är *en gåva* som har makt att skapa tro, skapa ett mottagande. Därför ska den ges åt *hjälplösa, åt sådana som är i behov av Guds nåd och hjälp*, dvs. som likt barn behöver matas, bäras, klädas etc. Jesus säger om barnen: ”Låt barnen komma till mig och hindra dem inte, för *Guds rike tillhör sådana som de*” (Mark. 10:14). Vi ser alltså att Guds rike är en gåva som Gud ger också åt barnen och att ingen kommer in i Guds rike genom att

hjälpa till, utan *endast genom att ta emot det som ett barn*”.

8. Jesus bedyrade för Nikodemus: ”Jag säger dig sanningen: Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike. Det som är fött av köttet är kött, och det som är fött av Anden är ande” (Joh. 3:5-6). Enligt Jesu tydliga ord föder dopet på nytt, och utan den nya födelsen kan ingen se Guds rike (Joh. 3:3). Det är ”ett bad till ny födelse” (Tit. 3:5). Dopets gåva innebär att ”Alla ni som har blivit döpta till Kristus har blivit iklädda Kristus” (Gal. 3:27). Lägg märke till att dopet inte är den döptes gärning utan Guds! Den döpte *blir* född på nytt, *blir* iklädd Kristus. Lika lite som vi kunde förtjäna eller medverka till vår första födelse, kan vi förtjäna eller medverka till vår nya födelse. Ett barn hjälper inte till med påklädandet, snarare tvärtom. Lika lite kan vi genom någon egen gärning klä på oss Kristi rättfärdighet, föda oss på nytt!

9. Vi har sett hur Bibeln betonar att *Guds rike är en gåva för alla människor* och att *alla* behöver Kristi renhet och helighet, förutsättningen för evigt liv och gemenskap med Gud i hans rike. Ett barn kan inte ta emot Guds rike genom att läsa Bibeln eller lyssna till predikan. Men ändå kan det enligt Jesu ord ta emot Guds rike, bli fött på nytt. Det sker ”med vattnets bad i kraft av ordet” (Ef. 5:26). Den nya födelsens under sker ”av vatten och Ande” (Joh. 3:5). Vem kan utifrån Bibeln hävda att barn *inte behöver* födas på nytt och *inte kan* födas på nytt? Det går inte att komma ifrån Jesu ord: ”Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike” (Joh. 3:3) och ”den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in” (Mark. 10:15). Dopets gåva är syndernas förlåtelse och den helige Ande, framhåller Petrus i Apg. 2:38, och

alla människor behöver syndernas förlåtelse och den helige Ande. ”Er gäller löftet och era barn”, fortsätter Petrus (v. 39).

10. Att tro är att ta emot frälsningens gåva i Kristus Jesus. Om tro uppfattas som liktydigt med en viss kunskapsnivå och ett viljebeslut eller en överlåtelsegärning, är alla barn för små för att kunna tro. Men Jesus säger inte att barn är för små för att tro, för att ta emot Guds rike, utan motsatsen: *”Den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in.”* Jesus säger också: *”Den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom hade det varit bättre att få en kvarnsten hängd om halsen och bli sänkt i havets djup”* (Matt. 18:6). Det är alltså falskt att hävda att barn inte kan tro, inte kan födas på nytt. *Ingen kan tro av sig själv. Tron är en gåva, lika mycket ett Guds underverk hos stora som hos små.* Enligt Kol. 2:11-12 jämför Paulus dopet med omskärelsen i gamla förbundet och kallar det *”Kristi omskärelse, när ni avklädde er syndiga natur och begravdes med honom i dopet”*. När fångvaktaren frågade Paulus och Silas: *”Herrar, vad ska jag göra för att bli frälst?”*, svarade de: *”Tro på Herren Jesus så blir du frälst, du och din familj (ordagrant ”ditt hus”)... och han döptes genast tillsammans med hela sin familj. Sedan förde han dem upp till sin bostad och dukade ett bord, jublande glad över att han med hela sin familj (ordagrant: ”hela sitt hus”) hade kommit till tro på Gud”, dvs. tagit emot frälsningens gåva i Kristus Jesus (Apg. 16:30-34).*

Sammanfattande slutord

- Vuxna får frälsningens gåva genom att lyssna till Guds ords undervisning. Genom lagen avslöjas den egna oförmågan och synden och genom evangeliet uppenbaras den fria nåden för syndare: frälsningen i Jesus Kristus. Därför undervisas vuxna om Jesus innan de döps och evangeliet gör dem ivriga att få ta emot dopets gåva.
- Små barn kan inte födas på nytt genom att man predikar för dem och ger dem undervisning i Guds ord. Men de kan enligt Guds ord födas på nytt ”genom vattnets bad i kraft av ordet”, dvs. genom dopet. *”Guds rike är till för dem”* och för alla som likt barn är förlorade om de inte blir matade, klädda och burna.
- Att döpa barn och sedan inte ge dem kristen undervisning är som att föda barn och sedan överge dem utan kläder, mat och omvårdnad. Jesu dopbefallning lyder: *”Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er”* (Matt. 28:19f).
- *”Alla (både barn och vuxna) har syndat och saknar härligheten från Gud.”* Därför behöver alla födas på nytt, dvs. iklädas Kristi rättfärdighet för att inte gå förlorade. När kristna föräldrar vill att deras barn ska bli iklätt Kristi rättfärdighet, kan vi då mot bakgrund av vad Guds ord säger

om alla människor hindra dem att få denna gåva och bli födda på nytt? Jesus säger: *”Låt barnen komma till mig och hindra dem inte, för Guds rike tillhör sådana som de.”* *”Den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in.”* *”Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike.”*

- Frälsningen i Kristus Jesus är en oförtjänt gåva för såväl gammal som ung. Den som försöker förtjäna denna gåva genom någon egen gärning avvisar i själva verket dopet som Guds oförtjänta frälsningsgåva och födelsegärning. Dopet är ett kraftigt vittnesbörd om att frälsningen är helt och hållet Guds verk som vi inte nog kan tacka för genom att ära honom och leva enligt hans vilja. Lika litet som vi kunde medverka till vår första födelse, kan vi eller har vi medverkat till vår nya födelse.
- Dopet är en stor tröst för en syndare som behöver Guds nåd och syndernas förlåtelse. Det är också en kraftkälla till ett nytt liv. Dopet försäkrar den döpte om att han är född på nytt bara tack vare Guds obegripliga godhet och Jesu Kristi ställföreträdande gottgörelse, att han av nåd allena är Guds barn och arvinge till det eviga livet. *”Alla ni som har blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus”* (Gal. 3:27). *”Så finns nu ingen fördömmelse för dem som är i Kristus Jesus”* (Rom. 8:1).

Seth Erlandsson

Den stridande kyrkan ur Uppenbarelsebokens perspektiv

Uppenbarelseboken tecknar hemska bilder av den ondes kamp mot Kristi kyrka. Om man bara läser beskrivningen av djävulens makt kan man lätt förtvivla. Vem kan stå emot honom? Men vi har också en annan sida: sida vid sida med beskrivningen av djävulens attacker går löftena om Guds trofasthet och beskydd. Vi ska i det här föredraget se på några av dessa kontraster och vi börjar i Upp 13:7–8:

Och vilddjuret fick rätt att strida mot de heliga och besegra dem, och det fick makt över alla stammar och folk och språk och länder. Alla jordens invånare kommer att tillbe det, alla som inte från världens skapelse har sitt namn skrivet i livets bok som tillhör Lammet som är slaktat.

Här verkar det i första hand som om djävulen verkligen skulle utgå med seger. Men det talas om några undantag. Det talas om livets bok och om Lammet som är slaktat. Här är tryggheten, garantin för att djävulen inte kommer att utgå med den slutliga segern trots att det ser mycket illa ut.

1. Guds barn är trygga mitt i yttre ofrid och nöd.

De företeelser som finns bakom de sex första sigillen i Upp 6 påminner om den beskrivning som Jesus ger av den yttersta tiden (Matt 24, Mark 13, Luk 21): krig, svält, pest, jordbävningar och förföljelser i olika former. Dit hör också beskrivningar av falska profeter och Messiasgestalter, och den nöd som är en följd av deras verksamhet, som avfall och kärlekslöshet. Sådant kännetecknar hela kristendomens

historia. Jesus säger också att evangeliet ska predikas för alla folk innan änden kommer.

De kristna är inte undantagna från lidande och nöd i världen. Vi måste med kraft motsäga dem som menar att kristna ska ryckas upp till himlen förrän de stora lidandena börjar i den yttersta tiden, den stora "vedermödan". I Upp 7:14 heter det om den stora skaran i himlen:

Det är de som kommer ur den stora nöden.

Det står inte att de har blivit befriade ur, och kommit undan nöden. De har gått igenom den.

Vi lever i en sådan tillvaro, där det finns mycket ont som t.o.m. kan ta livet av Guds barn som bekänner tron på Jesus. Vi ser hur kristna avrättas av terrorgruppen ISIS och andra liknande för att de är kristna. Vi kan gott använda ordet *slaktas*. Det ordet används också i Upp 6:9.

Var finns Gud i detta? Det får vi svar på i Upp 7. Där får Johannes se *fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla tillbaka jordens fyra vindar så att ingen vind skulle blåsa över jorden eller havet eller något träd*. Dessa änglar har Guds makt att se till att ondskan inte får väldet utan att han tillåter det.

Vi får också veta antalet av dessa som Gud beskyddar. Det är 144 000 som tecknas med sigill. Talet kan lösas upp i 12x12x10x10x10. Det kan ses som en beteckning på antalet av Israels stammar och antalet apostlar, multiplicerat med det fullkomliga talet 10 i tredje potens, Guds heliga tal. Där är fullständigt alla som hör till Guds folk, både från GT och från NT! Alla ska få

ett tecken som skydd mot de onda krafterna. Gud tillåter ingen att skada hans egna.

Du har också fått ett sådant tecken. I dopet tecknades du med korsets tecken. Men skyddet går längre tillbaka än så. Det stod ju i vår inledningstext att de som *från världens skapelse har sitt namn skrivet i livets bok som tillhör Lammet som är slaktat* är undantagna från vilddjurets makt. Att vara tecknad med Guds sigill är att inte fråntas rätten till himlen. Det är de som beskyddas av Gud genom nådemedlen. Om dem säger Jesus (Luk 12:32):

Var inte rädd, du lilla hjord, för er Far har beslutat att ge er riket.

2. Guds barn skyddas av nådemedlen i angreppen från den falska kyrkan.

Ännu farligare än de fysiska angreppen är de andliga angreppen: falska läror och falska profeter.

Jag ska presentera tre olika grupper av andliga attacker.

a) Öppna angrepp. Vi har redan varit inne på de extrema islamisternas attacker. Den sjätte basunen (Upp 9) öppnar för väldiga härar från området kring Euftrat. Men det är inte bara de fysiska förföljelserna som hotar kristna. De andliga angreppen från islam och andra religioner skördar många offer i dag, särskilt bland ungdomar.

b) Falska kyrkor. I kristider dyker profeter upp med budskap som liknar GT:s profetior. Men förvånande är att de ofta inte nämner Jesus. Därmed är de falska, för utan

Jesus finns ingen sann omvändelse. Det finns också godtyckliga tolkningar av basunerna i Upp 8–9. En indikation på att basunerna representerar falska lärare är beskrivningen av hur solen förmörkades av rök från avgrunden (Upp 9). Solen står som symbol för Gud och hans ord. Jesus är världens ljus.

När det kommer rök framför solen mattas ljuset av. När den falska läran ifrågasätter Guds ord avtar dess kraft. Därför hör det till djävulens viktigaste arbete att underminera förtroendet för Guds ord.

Striden om Guds ord har till stora delar förlorats i de stora folkkyrkorna. Den bibelkritik som fick insteg i de teologiska fakulteterna på 1800-talet började öppet föras ut i predikstolarna under den andra hälften av 1900-talet. *Modernismen* med sin tilltro till vetenskap och förnuft banade väg för ateistisk filosofi att underminera Bibelns budskap via evolutionsläran.

Sedan har *postmodernismen*, som upphöjer det relativa, det som är ”rätt för mig”, i stor utsträckning lyckats ta bort Bibeln som auktoritet. Var och en har sin egen sanning. Att vara ”fundamentalist” är det värsta skällsordet i dag. Därför är det förhatligt att ta avstånd från falska lärare och dra gränser. Den som enligt Rom 16:17 ”drar sig ifrån dem” som lär falskt blir snabbt utfrysad och ansedd som en extremist.

c) Indirekt motstånd, som försvårar bibeltroget arbete. Det är ganska många i dag som funderar över vad man ska göra när den egna församlingen, biskopen och ärkebiskopen går emot Gud

Rafaels målning "Disputa", nattvardsstriden, i Vatikanen.

och försvarar t.ex. samkönade äktenskap. Lösningen skulle vara väldigt enkel om alla kunde förena sig om att lämna all gemenskap med olydnaden och verka för att det finns rätta gudstjänster och församlingar.

Men nu skapas en frontlinje inom sådana rörelser som säger sig vilja tro på hela Bibeln. En del vill inte upplåta sina lokaler åt bekännelse trogna församlingar, och de vill inte inbjuda till verksamheten genom information eller spridning av litteratur utan ger en negativ bild av dem åt sina egna anhängare. De söker ändå aktivt att upprätthålla samarbete med de uppenbara villolärarna, vanligen för att de ger ekonomiskt stöd och utgör en förutsättning för deras verksamhet.

I Upp 11 har vi en stark beskrivning av hur Guds ords vittnesbörd segrar trots att det ser ut att gå under. Där ser Johannes två vittnen. De är två, det är inte stora skaror. De predikar och de har makt att döda sina fiender med eld från munnen. Vi förstår att eld från munnen betecknar Andens eld genom Ordet. Andens svärd har makt, det gör inget att vittnena är få. Och när vittnena, till fiendernas glädje, dödas av vilddjuret väcker Gud upp dem efter 3,5 dagar och

tar dem till himlen.

3. Guds kyrka kommer alltid att bestå, trots att den ser ut att gå under.

Gud gett oss ett klart löfte att det alltid ska finnas ett Guds folk på jorden. När Jesus kommer tillbaka ska han mötas av en skara människor, även om den inte är stor. Helvetets portar ska inte få makt över Guds församling.

Vi hotas lätt av misströstan om vi ser på oss själva och den lilla skaran. Elia trodde att det inte fanns någon enda kvar utom honom, men Gud visade att han hade lämnat kvar 7 000!

Inte ens Jesus själv slapp besvikelsen över att hans lärjungar lämnade honom. Vi ser av Bibeln att det finns tre orsaker till att människor överger Guds ord:

- 1) Man står inte ut med förkunnelsen.
- 2) Man grips av kärlek till den här världen.
- 3) Man är rädd för obehag och lidande.

Men tack vare Guds ord och löfte kan vi vara övertygade om att Kristi kyrka alltid kommer att finnas, även om skaran är liten. Det är först i himlen som skaran ska vara stor. Där finns alla som litat på Guds makt att bevara de sina genom Ordet.

Efter en liten tids lidande ska all nåds Gud, som har kallat er till sin eviga härlighet i Kristus, upprätta, stödja, styrka och befästa er. Hans är makten i evighet. Amen.

Apostlarna Petrus och Paulus

29 juni är minnesdag för två av de mest kända personerna i Nya testamentet. Båda led martyrdöden i Rom under kejsar Neros hårda förföljelse av kristna (år 64-68). Aposteln Petrus grav ligger med stor sannolikhet under den nuvarande Peterskyrkan medan Paulus grav troligen finns under den kyrka som har fått namnet ”S:t Paulus utanför murarna”, också den i Rom.

De båda hade väldigt olika bakgrund och personlighet, men båda blev kallade av Jesus till att tjäna honom och hans rike. Än idag tjänar de kyrkan genom skrifterna som de med den helige Andes inspiration har författat. Petrus skrev de två brev som bär hans namn och han räknas också som den apostoliska auktoriteten bakom Markusevangeliet (Det är allmän enighet om att Markus återger Petrus förkunnelse). Paulus skrev tretton av breven i Nya testamentet och räknas som den apostoliska auktoriteten bakom Lukasevangeliet och Apostlagärningarna (Lukas var Paulus nära medarbetare).

Simon, Johannes son, var till yrket en fiskare från Betsaida, men bodde i Kapernaum vid Genesarets sjö när han blev kallad till apostel. Han var gift och hade även barn enligt en tidig källa. Av Jesus fick han det arameiska tillnamnet Kefas som betyder ”sten” eller ”klippa”, på grekiska pétros. Evangelierna beskriver honom emellertid som en som tänker och talar snabbt och impulsivt, på sätt och vis en ostabil och opålitlig person. När Herren talade om att han snart skulle dö i Jerusalem tog Petrus sig för att tillrättvisa honom: ”Gud bevara dig, Herre! Det där ska aldrig hända dig” (Matt 16:22). För detta (lite

Målning av Petrus och Paulus av El Greco (från Wikipedia).

typiska) utbrott straffade Jesus honom strängt. Även om Petrus var den förste bland lärjungarna som klart och frimodigt bekände ”Du är Messias, den levande Gudens Son” (Matt 16:16), hade han i början ingen klar förståelse av vad som var Jesu uppdrag. När Jesus säger ”Du är Petrus, och på denna klippa ska jag bygga min församling” (Matt 16:18) syftar han inte på Petrus person som en grund att bygga på utan på den gudomliga uppenbarelse som Petrus hade tagit emot och just gett ut-

tryck för med sin bekännelse.

Petrus tillhörde Jesu innersta krets. Eldig, verksam, djärv och snabb var han, en ledare i lärjungaskaran, men också den som av människofruktan förnekade sin herre tre gånger. Efter Jesu uppståndelse och himmelfärd stod Petrus fram som en viktig talesman för det tidiga kristna samhället. Hans tro hade verkligen mognat och han var en modig, stabil och trofast ledare under kyrkans första tid. Han blev inte avundsjuk när Paulus fick en central roll efter sin

omvändelse och kallelse att bli missionär. Paulus berättar att när Petrus, Johannes och Jakob ”förstod vilken nåd jag hade fått, räckte de mig handen till gemenskap. Vi skulle gå till hedningarna, de till de omskurna” (dvs judafolket, Gal 2:9).

Paulus (fram till sin omvändelse känd som Saulus) var särskilt utvald just till att vara hednafolkens apostel. Petrus var först med att döpa en icke-jude (officeren Kornelius, Apg 10), men Paulus blev snabbt ledare i arbetet för att nå ut med evangeliet till den grekisk-romerska världen. Herren Jesus befallde Ananias att döpa Saulus, ” för han är mitt utvalda redskap för att bära fram mitt namn inför hedningar och kungar och Israels barn” (Apg 9:15).

Paulus bakgrund gjorde honom särskilt lämplig för den uppgiften. Han föddes och växte upp i Tarsus, universitetsstad och grekisk-romerskt kulturcentrum i Mindre Asien (dagens Turkiet). Från sin jordiske far som var av Benjamins stam ärvde han romerskt medborgarskap. Det gav honom tillgång till det romerska riket, en viss rättssäkerhet och bra förståelse för romerskt samhälle och kultur. Han lärde sig tältmakarhantverket. Dessutom fick han utbildning i Jerusalem under rabbi Gamaliel, fariseernas främste lärare. Det gav Paulus stor kunskap om Skriften. Den mångkulturella bakgrunden och utbildningen lyser igenom i hans brev tillsammans med en brinnande iver för Jesus Kristus och evangeliet.

Den 25 januari firas i katolska

kyrkan ”Pålsmässa” till minne av Paulus omvändelse vid Damaskus. Han som tidigare försökt utrota den kristna församlingen (Apg 8:1-3) blev en av kyrkans viktigaste ledare. Han fick ett strapatsrikt liv, ofta på resor, ”i faror på floder, faror bland rövare, faror från landsmän, faror från hedningar, faror i städer, i öknar och på hav, faror bland falska bröder, allt under möda och slit, ofta under vaknätter, under hunger och törst, ofta fastande, frusen och naken” (Apg 11:26-27). Mot slutet: ”Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron. Nu väntar mig rättfärdighetens segerkrans” (2 Ti m 4:7-8).

*Av Tor Jakob Welde,
grundad på en artikel i
Lutheran Sentinel*

Information om verksamheten

i S:t Johannes evangelisk-lutherska församling sommaren och hösten 2015.

Söndag 12.7 kl 14: Friluftsgudstjänst hos Hans & Mia Ahlskog i Lepplax, Lepplaxvägen 186.

Söndag 19.7 kl 16: Gudstjänst i Café Salteriet, Björköby.

Bibelstudierna i Biblion, Biblioteksgatan 5, Vasa, fortsätter från 20.8 och hålls sedan varannan torsdag kl 19. Temat är fortsättningsvis Uppenbarelseboken.

Bibelstudierna i Lepplax bykyrka fortsätter från 2.9 varannan onsdag kl 18.30.

Från september planeras en serie föredrag med reformationen som tema. Preliminärt hålls de den första söndagen i månaden kl 18.

Bibelhelg hålls 17 oktober i Lepplax bykyrka och 18 oktober i Biblion. Gästtalare är pastor Peter Öman från LBK:s församlingar i Stockholm och Umeå.

Följ med i händelsekalendern och lyssna till inspelningar:

<http://sanktjohannes.info>

Svenska LBK värd för KELK Europa

Deltagare i KELK Europas möte på Hjortsbergagården 5–7 juni 2015.

Den 5–7 juni hölls Europakonferensen för den världsvida organisationen Konfessionella Evangelisk-Lutherska Konferensen. Denna gång var den förlagd till Sverige och hölls på Hjortsbergagården i Alvesta. Den avslutande högmässan hölls tillsammans med Markusförsamlingen i Ljungby.

Till ny ordförande efter pastor Artur Villares, Portugal, valdes rektor Holger Weiß, Tyskland. Till sekreterare omvaldes Øyvind Edvardsen. Han berättar här vad KELK är och ger en rapport från mötet på Hjortsbergagården.

Bilder: Ola Österbacka.

Vad är KELK?

KELK står för *Konfessionella Evangelisk Lutherska Konferensen* (skrivs på engelska CELC). KELK är en sammanslutning av lutherska kyrkor i hela världen som genom studiet av Guds Ord har kommit fram till att de delar samma tro, lära och bekännelse. Ett 20-tal kyrkor utgör denna kyrkogemenskap som hade sin början i 1993. Då bildade Lutherska bekännelsekyrkan tillsammans med 12 andra kyrkor KELK i Oberwesel i Tyskland. Det världsvida KELK samlas till möte varje tredje år. Åren emellan samlas de europeiska kyrkorna till ett regionalt möte.

Medlemskyrkor i KELK är de kyrkor som tror, lär och bekänner att hela Bibeln är Guds Ord och att de lutherska bekännelseskrifterna av år 1580 i allt stämmer överens med Guds Ord i Den Heliga Skrift. Dessa kyrkor praktiserar en sann kyrkogemenskap i bibelsk mening. Det är en gemenskap som Gud genom sitt Ord har skapat genom att representanter från de olika kyrkor underordnat sig Skriftens undervisning och låtit den helige Ande leda dem till enighet på Skriftens grund.

En sådan kyrkogemenskap skiljer sig från alla andra sorters gemenskaper bland kyrkor som bygger på gemensam historia, kultur, etnisitet, åsikter, känslor, vänskap, släktskap etc. I KELK är det Guds Ord som är utgångspunkten och rättesnöret för gemenskapen bland de kristna. Sedan får vi under KELK-möten dela och utöva denna gemenskap genom att fira gudstjänst tillsammans, byggas upp av Guds Ord undervisning och umgås som sanna kristna bröder och systrar i tron.

I församlingarna har det lett till utbyte av pastorer och möjlighet för pastorer att delta på andra kyrkors pastoralkonferenser. Under många år hade Lutherska bekännelsekyrkans pastorsutbildning i Ljungby

regelbundet besök av pastorer från våra systerkyrkor i Europa. En gemenskap som bygger på den enighet som Gud själv har skapat genom sitt Ord till oss är en unik gemenskap i denna värld.

Från KELK-mötet

Den första helgen i juni samlades representanter från 11 europeiska länder till ett regionalt möte i KELK. Lutherska Bekännelsekyrkan i Sverige stod som värd för årets möte och hade bokat Hjortsbergagården utanför Alvesta som konferenslokal. Här samlades 40 personer under några dagar kring föredrag, samtal och gemensamma morgon- och kvällsandakter. LBK:s damlag hade ordnat med allt det praktiska och såg till att deltagarna fick sin rikliga mängd av jordisk föda.

Under senare år har de europeiska möterna i KELK koncentrerats kring bönerna i Herrens bön. I år hade vi kommit fram till den sjunde bönen och ämnet för årets möte var därför *”Fräls oss ifrån onda.”* Fyra föredrag presenterades av representanter från Tjeckien, Tyskland, Sverige och Portugal.

Första föredraget hade ämnet: *”What is evil and who causes it?”* Pastor Martin Vrsecky från Tjeckien fick det svåra uppdraget att försöka definiera ondskan och dess källa. Han konkluderade med att Bibeln inte ger något entydigt svar på frågan, utöver att sammanfatta ondskan i den fallne ängeln Satan och hans medhjälpare. Satans fall beskrivs i Uppenbarelseboken kapitel 12.

Martin Luther beskriver ondskan som allt ont som hotar kropp och själ, egendom och rykte. Så länge vi lever på jorden får vi leva med ondskan och synden. Vi har både vår gamla och vår nya människa. Men ondskan har begränsad makt här på jorden och den

kommer att ta slut en dag. Ondskan kommer att utrotas på den sista dagen när Jesus kommer igen och denna himmel och jord ska brinna upp i eld. Vi miss-tröstar därför inte över ondskan som finns här i världen, eftersom vi går mot en ljusande framtid tillsammans med Jesus i himlen där ondskan inte finns.

Det andra föredraget hade ämnet: *”How do we respond to those who blame evil on God?”* Pastor Michael Müller från Tyskland öppnade sitt föredrag med en berättelse från koncentrationslägret Treblinka i Polen. En man som överlevde förintelsen sade senare att han hade letat efter Gud i lägret, men att han inte fanns där. Många människor intar en sådan ställning till Gud när de står inför stora katastrofer eller kriser. Var är Gud? Varför tillåter han det onda?

Som kristna vet vi att ondskan är vårt eget fel, inte Guds fel. Och vi vet också att all ondskan och alla resultat av ondskan har Kristus tagit på sig på korset. Kristus är därför svaret till dem som anklagar Gud för ondskan. Gud är god. Att vi vet det är ett resultat av tron. Vi ska därför svara på frågan genom att predika evangeliet, vi besvarar människors frågor med de klara svar som Bibeln ger om frälsningen i Kristus.

Det tredje föredraget hade ämnet: *”How God delivers us from evil in this world?”* Pastor Peter Öman från Sverige öppnade sitt föredrag med Psaltarpsalm 25 där kung David kallar på Herren för hjälp. Detta är den troendes inställning till Gud. Vi väntar att Gud ska rädda oss eftersom han visat sin nåd mot sitt folk så många gånger genom historien. Han är också den ende som kan rädda oss från det onda. Gud frälser oss från det onda här i världen genom att bevara oss från mycket ont i vårt dagliga liv. Gud frälser oss också från det onda genom att använda Satans onda planer till det bästa för oss.

Ett av de vanligaste sätten Gud gör detta på är att

Inledningsgudstjänsten.

Øyvind Edvardsen var konferensens sekreterare och gav respons till det första föredraget.

låta oss växa oss starkare genom motgång. Sedan frälses också Gud oss genom att ge oss styrka så att vi kan övervinna det onda.

Det fjärde föredraget hade ämnet: *”How God gives us final deliverance from evil?”* Pastor Artur Villares från Portugal citerade Martin Luthers förklaring till den sjunde bönen. Luther delar det ondes slut i två delar, nu här i livet och vid döden när vi får komma hem till Herren. Den slutliga räddningen kommer den dagen vi dör bort från den här världen eller när Jesus kommer igen. Gud har sedan de första människornas synd lovat att han ska göra slut på all ondska en dag. Detta löfte upprepar han för sitt folk genom hela Gamla testamentet. Kristus kom och uppfyllde Guds löfte till sitt folk genom sitt offer på korset. Och när våra liv här på jorden tar slut går profetiorna i uppfyllelse:

”Se, jag skapar nya himlar och en ny jord, och man skall inte mer komma ihåg det förgångna eller tänka på det. Men fröjda er och jubla till evig tid över det som jag skapar, ty se, jag skapar Jerusalem till jubel och dess folk till fröjd. Jag skall jubla över Jerusalem, fröjda mig över mitt folk. Där skall inte mer höras gråt eller klagan.” (Jes 65:17–19)

Och vi har redan det eviga livet genom tron på Jesus: *”Den som tror på Sonen har evigt liv.”* (Joh 3:36)

Fyra föredrag följda av samtal kring varje delämne var huvudprogrammet under mötet. Varje dag inledde vi med morgonandakt och vi avslutade dagen med en kvällsandakt. Guds Ord predikades för oss av pastorer från Norge, Lettland, Tyskland och Ukraina. Vi fick också möjlighet att se bilder från alla våra europeiska systerkyrkor och höra berättelser om deras arbete för Guds rike.

LBKs damlag hade gjort en jätteinsats i den praktiska planeringen av mötet och stod i köket både sent och tidigt för att deltagarna skulle få i sig näring. Tillammans med en fin lägergård vid sjön med begynnande sommarväder gav detta en fin ram för mötet mellan trossyskon i Europa.

Vi tackar Gud för att han skapat denna gemenskap mellan vår församling och dess systerkyrkor och vi ber att han ska fortsätta att låta oss få utöva denna gemenskap i fortsättningen. Vi ber också att våra egna medlemmar ska förstå vilken värdefull gemenskap som redan finns bland kristna i hela världen. Vi är inte många till antalet, men vi finns överallt, på alla jordens kontinenter. Och det är en unik gemenskap, som bygger på det säkraste av alla fundament, nämligen Guds eget Ord.

Må Gud välsigne vår församling och våra bröder och systrar i tron inom KELK.

Afrika-CELC i Malawi

Vi har systerkyrkor i fyra afrikanska länder: Kamerun, Malawi, Nigeria och Zambia. Dessa kyrkor har tidigare deltagit i det världsvida CELC vart tredje år. Nu har denna ”Afrika-CELC” den 14–17 april i år genomfört sin andra regionalkonferens. Temat var de unga missionskyrkornas självständighet och egna ekonomiska ansvar.

Från konferensrummet på Hjortsbergagården.

Upphittad

Människosonen har kommit för att söka upp och frälsa det som var förlorat.

Lukas 19:10

Pappa och Kajsa skyndade genom en stor butik för att hitta en födelsedagspresent till mamma. De stannade till och pappa släppte Kajsas lilla hand för att undersöka en hög med tröjor. I olika färger.

”Ta en rosa” sa Kajsa med ett stort leende. ”Rosa är min favvofärg!”

En liten stund senare marscherade Kajsa efter sin pappa genom butiken med hans bruna jacka som riktmärke. Hon pressade sig genom folkmassorna utan att släppa den bruna jackan och mammas nya tröja med blicken. Till slut tog hon tag i pappas hand. Hon var så rädd att tappa bort honom i folkvimlet.

”Pappa du går för fort. Jag hinner inte med!” klagade Kajsa och tittade upp. I ren förskräckelse släppte hon hans hand. ”Men du är ju inte min pappa!” Med bankande hjärta och ögonen fulla med tårar vände hon sig om och rusade tillbaka samma väg som hon kommit.

Plötsligt var det någon som tog tag i henne och lyfte upp henne i sin famn. ”Kajsa?! Där är du ju!” Det var pappa. Vilken lättnad! Den här gången släppte Kajsa inte taget om pappas hand förrän de var ute i bilen igen.

Du har kanske inte blivit borttappad i en affär eller i en stor folkmassa, men vi har alla gått vilse på ett annat sätt. Precis som Kajsa vill vi alltid hålla ögonen på Jesus, eftersom vi vet att han är den enda vägen till himlen. Trots det händer det ofta att våra synder skymmer honom, så att vi inte ser honom längre. Om vi släpper honom med blicken för bara en sekund, kan vi plötsligt upptäcka att vi börjat följa någon annan.

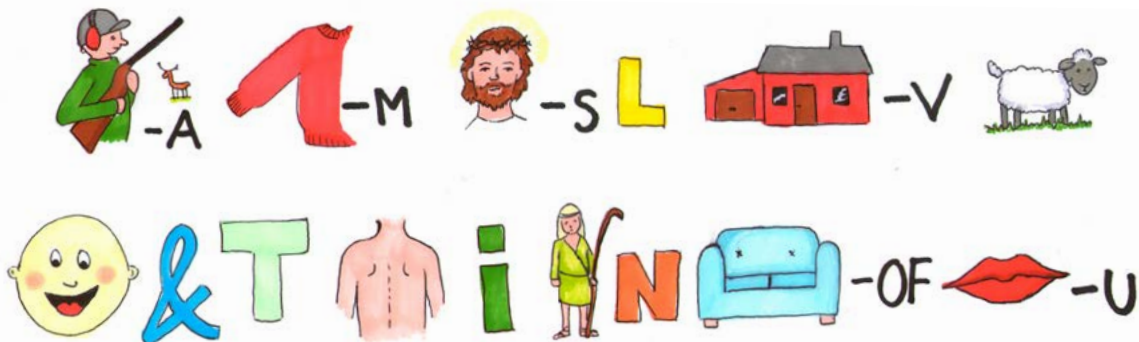
Att hålla ögonen på Jesus innebär att vi kommer ihåg hans ord och lever efter hans vilja. Om vi tappar bort oss genom att inte lyda hans ord, kommer Jesus att leta efter oss eftersom han älskar oss. Vi kan vara säkra på att Jesus kommer att söka efter oss. Han kallar oss tillbaka med samma allsmäktiga ord som talar om att våra synder är förlåtna och hur vi ska leva. Därför bör vi alltid fästa våra tankar och hjärtan vid Jesus och hans ord.

Bön: Käre Jesus. Tack för att du alltid vill mitt bästa, för att du söker upp mig när jag går vilse och för att du bär mig när jag är svag. Tack för att jag får vara din! Amen.

Ur ”A Few Minutes with Jesus”
av Joslyn Moldstad

REBUS

Rebusen döljer några meningar ur en sång. Har du hört den förut?

Lösningen hittar du på hemsidan: www.bekannelse.se/verksamhet/bibel-och-bekannelse/

FÖR BARN • FÖR BARN • FÖR BARN • FÖR BARN • FÖR BARN • FÖR BARN • FÖR BARN

En fantastisk syn

I det år då kung Ussia dog, såg jag Herren sitta på en hög och upphöjd tron, och släpet på hans mantel uppfyllde templet. Serafer stod ovanför honom, och släpet på hans mantel uppfyllde templet. Serafer stod ovanför honom, var och en hade sex vingar: Med två täckte de sina ansikten, med två täckte de sina fötter och med två flög de. (Jes 6:1-2)

HAR DU NÅGONSIN VARIT MED OM en händelse som var så ofattbar eller så hemsk att du inte kunde komma på något att säga? Kanske var det när du höll i ditt nyfödda barn eller när du fick veta att någon du älskade hade dött.

Berättelsen som inleds med bibelversen ovan är full av händelser som den helige Ande förmedlar till oss. Vissa kan vara skrämmande medan andra ger glädje i hjärtat.

Jesaja ger oss i de citerade verserna en glimt av något enastående. Han ser Herren sitta på en hög tron klädd i en kungamantel. Släpet på den var inte bara några meter utan fyllde hela templet så att seraferna inte fick plats att stå där. De fick sväva i luften ovanför Herren. Seraferna var också enastående. De hade sex vingar var. Men i Herrens närvaro blev de tvungna att ödmjukt täcka över sina fötter och ansikten.

Tänk dig att du var med Jesaja och fick se denna förbluffande syn. Hur skulle du känna dig? Glad? Trygg? Osäker? Rädd? Det berättas längre fram att Jesajas första reaktion var en väldig skamkänsla. Men till sist kände han sig oerhört välsignad, tacksam och utrustad med kraft.

Nu i trefaldighetstid är det precis så Gud vill att du ska känna dig. Han vill att du ska skämmas över din synd i hans skrämmande och heliga närvaro. Men han vill också att du ska veta hur välsignad du är och vilken kraft du fått. Vilken välsignelse att ha en allsmäktig och himmelsk Far som alltid skyddar dig och sörjer för dig fast det innebar att han offrade sin Son! Vilken anledning till tacksamhet att ha Jesus, Guds Son, som med sin otroliga kärlek räddade dig från fruktan för kroppslig och evig död genom sitt liv, sin död och sin uppståndelse. Vilken nåd att ha den helige Ande som ger tro och kärlek i ditt hjärta och ger dig kraft att tjäna Gud och hans folk.

Tänk dig allt fantastiskt du kommer att få se i himlen en dag, fri från fruktan och skam, helt tack vare din Gud. Vilken väldig, treenig Gud vi har!

Käre Herre, tala till mig genom ditt Ord. Hjälp mig så att jag inte bara känner skam över min synd utan också den ofattbara och frälsande kärleken från dig, min treenige Gud - Fader, Son och helig Ande. Amen.

Ur Meditations

Lutherska bekännelsebrevet

Prenumerera på nyhetsbrevet från Den lutherske bekjennelseskirke, Lutherska bekännelsekyrkan och S:t Johannes ev. luth. församling! Beträktelse, nyheter och nya inspelningar skickas varje månad ut som epost. Anmäl dig på www.bekannelse.se/verksamhet/bekannelsebrevet